

været forhandlet her, kan opnaas en Overenskomst mellem Thingene. Netop af denne Grund skal jeg ikke indlade mig paa at imødegaa de forskjellige Ting, som det ærede Medlem indstød mellem sit Foredrags Begyndelse og dets Slutning, thi det er klart, at skulde man gaa ind derpaa, vilde man komme til at optage en Diskussion om alle de mange Spørgsmaal, som allerede faa mange Gange have ligget os imellem. Jeg vilde da f. Ex. ikke kunne undgaa at paavise, at det var en urigtig Paastand fra det ærede Medlems Side, naar han betegnede den offentlige Mening, hvorefter Regjeringen skulde rette sig, som Landets Hvertals Mening. Nei, den offentlige Mening, som Regjeringen skal rette sig efter, er den Mening, som faar sit Udtryk ved en fælles Afstemning i de to Thing, Folkething og Landsting, og naar der ingen fælles Afstemning er, er der ikke noget Udtryk for den offentlige Mening i Genhold til Grundloven, saaledes som man har fastsat de konstitutionelle Former. Det ærede Medlem udtalte ligeledes, at siden 1885 har der fra vor Side været gjort en anden Forstaaelse af Grundloven gjældende. Nei, det, der er min Opfattelse, er, at siden 1885 og allerede noget tidligere er der fremkommet saadanne Tilstande, som ligge fuldstændig udenfor Grundlovens Forudsætninger, og overfor hvilke der derfor ikke er fastsat Noget i Grundloven. Der er saaledes ikke i Grundloven forudsat det Tilfælde, at de to Thing ikke kunne blive enige om en Finantslov, der er ikke i Grundloven fastsat Bestemmelser om, hvoreledes der skal forholdes i saadanne Tilfælde, der er aldrig i Grundloven forudsat det Tilfælde, at et af Thingene vilde gaa hen og nægte Finantsloven, og derfor er der heller ingen Bestemmelser om, hvoreledes der i saa Fald skal forholdes. Nei, jeg tror, at det ikke er værdt at gaa synderlig ind paa Forhandling af disse Spørgsmaal, og jeg tror heller ikke, at det er værdt ved denne Leilighed at optage en Debat om det, som det ærede Medlem vilde kalde Valgtryk, der har fundet Sted. Det ærede Medlem brugte stærkt Udtryk overfor en enkelt Klasse af Medborgere, hvis Fremgangsmaade han betegnede som Anvendelse af usane Midler og deslige Ting. Jeg tror ikke, at det er rigtigt at komme ind derpaa, thi det ærede Medlem maa erindre, at fra samme Rilder, hvorfra han har øst sine Beretninger, kan der hentes lignende Beskyldninger, som reises mod mange andre af Landets Borgere, ligesaa fuldt mod de smaa som mod de store Jordbrugere, ligesaa fuldt mod Kjøbstadsmænd og

Arbejdere. Nei, derom vilde vi faae Leilighed til at høre nærmere, naar det Udvalg, som Thinget nylig har nedsat, har faaet sine Underjøgelsler endte og afgivet sin Beretning. Det vil da nok vise sig, at hvad der kan fremsættes af Beskyldninger for Valgtryk til den ene Side, vist i lige saa stærkt Omfang ogsaa vil kunne reises mod dem, der have staaet paa ærede Modstanders Side. Jeg tror, at det er bedre at lade disse Ting fuldstændig ligge. Lad os hellere se at lade Sagen gaa ganske rolig. Jeg havde ventet, at det ærede Medlem havde udtrykt Thingets Tilbøielighed til at forhandle videre i Retning af at søge Overenskomst med Landstinget. Jeg tror i Virkeligheden, at der hos mange Medlemmer af Thinget er en Tilbøielighed dertil, men det, hvorpaa det kommer an, er jo det, at det virkelig faaer sit Udtryk i Handling, og at det navnlig faaer sit Udtryk i den Form, hvori dette Thing sender Finantsloven i dens endelige Skikkelse over til det andet Thing. Jeg tvivler meget paa, at det ærede Medlem havde Ret i det, han sagde mod Slutningen, idet han paastod, at Regjeringen ikke vil forhandle om et forstandigt Forlag. Jeg er overbevist om — og derfor have vi jo Regjeringens Udtalelse — at den aldrig vil lægge nogensomhelst Vanskelighed i Veien for, hvad de to Thing maatte blive enige om, men om et Forslag til Forlig mellem Folkething og Landsting er forstandigt, kan man ikke have Begreb om allerede nu; det, der vil afgjøre, om det er forstandigt eller ikke, vil vise sig derved, om det er af en saadan Bestaendighed, at det kan blive akcepteret eller ikke. Hermed skal jeg slutte mig til det ærede Medlems Ønske om, at Finantslovens Behandling maa blive fremmet hurtigt, saavel gennem Thinget, som gennem Finantsudvalget.

Solstein-Vedreborg: Jeg har kun bedt om Ordet for at forrigere et Par Udtalelser af det ærede Medlem. De almindelige Udtalelser, han fremkom med, vare holdte saa almindelig, at der ikke er nogen frugtbar Diskussion mulig paa Grundlag deraf. Villighed i al Almindelighed til at forhandle med Landstinget tror jeg, vi Alle have, ja det er endog sandsynligt, at der ikke er et Medlem — jeg veed i alt Fald ikke et eneste — der ikke har det; altsaa i den Henseende tror jeg ikke, at det vil være til stor B nytte at tale derom. Jeg tror, at jeg har tilstrækkelig sagt, at vi ere villige til Forlig med Landstinget, og vi have fremsat vore Betingelser, dem staa vi ved, og vi ere villige til at forhandle om dem, men jeg har